

§ 6. Varemærker anses kun som forvekslelige efter denne lov, såfremt de angår varer af samme eller lignende art.

Undtagelsesvis kan forvekslelighed dog også anses at foreligge,

a) når et varemærke er særlig stærkt indarbejdet og endvidere er så velkendt i vide kredse her i landet, at en andens brug af et lignende mærke, selv for varer af anden art, indebærer en utilbørlig udnyttelse af varemærkets værdi (good-will), eller

b) når et varemærke er indarbejdet, og en andens brug af et lignende mærke for andre varer under hensyn til disses særlige karakter åbenbart er egnet til at forringe det indarbejdede mærkes værdi væsentligt.

§ 7. Kræver to eller flere hver for sig varemærkeret til kendetegn, der er forvekslelige, har den først opståede ret fortrin, for så vidt ikke andet følger af de nedenfor anførte bestemmelser.

§ 8. En yngre ret til et registreret varemærke kan bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt mærke, forudsat at anmeldelsen er indgivet i god tro, og at 5 år er hengået fra registreringsdagen, uden at sag om registrerings ophævelse er anlagt.

§ 9. En yngre ret til et varemærke kan også bestå ved siden af en ældre ret til et dermed forveksleligt mærke,

a) såfremt indehaveren af det ældre mærke ikke inden rimelig tid har taget de nødvendige skridt for at hindre brugen af det yngre mærke,

b) såfremt retten til mærkerne er erhvervet ved brug inden for forskellige dele af landet, og det skønnes, at begge fremdeles kan anvendes som hidtil uden væsentlig skade for indehaveren af den ældre ret.

§ 10. I de i §§ 8-9 omhandlede tilfælde kan domstolene, for så vidt det findes rimeligt, bestemme, at ét af mærkerne eller begge kun må anvendes på særlig måde, f. eks. i en vis udførelsesform eller med tilføjelse af en stedsangivelse eller anden tydeliggørelse.

§ 11. Ved udgivelse af leksika, håndbøger, lærebøger eller lignende skrifter af fagligt indhold er forfatteren, udgiveren og forlæggeren på begæring af indehaveren af et registreret varemærke pligtig at påse, at dette ikke gengives uden angivelse af, at det er et registreret varemærke.

Forsømmer nogen, hvad der påhviler ham efter denne paragrafs 1. stk., er han pligtig at bekoste en berigtigende bekendtgørelse herom på den måde, det findes rimeligt.

Kapitel II.

Om registrering af varemærker.

§ 12. Varemærkeregistret føres af direktøren for patent- og varemærkevæsenet. Direktøren udgiver en registreringstidende, i hvilken såvel de stedfundne registreringer som senere tilførsler til registret bekendtgøres.

§ 13. Et varemærke skal for at kunne registreres være egnet til at adskille mærkeindehaverens varer fra andres. Et mærke, der udelukkende eller med kun uvæsentlige ændringer eller tilføjelser angiver varens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, pris eller oprindelse eller tidspunktet for dens fremstilling, skal ikke i sig selv anses for at have fornødent særpræg. Det samme gælder et mærke, der udelukkende består af ikke særligt udformede bogstaver eller tal.

Ved bedømmelsen af, om et mærke har det fornødne særpræg, skal der tages hensyn til alle foreliggende forhold, herunder særlig den tid og det omfang, hvori mærket har været anvendt.

§ 14. Et varemærke må ikke registreres:

1) når mærket uhjemlet indeholder statskendetegn, officielle internationale kendetegn, danske kommunale kendetegn, officielle kontrol- og garantitegn, særlige benævnelser for kendetegn som de anførte eller noget, der kan forveksles hermed. Forbudet omfatter kun officielle kontrol- og garantitegn, såfremt mærket begæres registreret for de samme eller lignende varearter som dem, for hvilke disse tegn benyttes,

2) når mærket er egnet til at vildlede,

3) når mærket i øvrigt strider mod lov eller offentlig orden eller er egnet til at vække forargelse,

4) når mærket indeholder noget, der er egnet til at opfattes som anden mands firma eller som anden mands navn eller portræt, og der ikke derved sigtes til forlængst afdøde personer, eller når det indeholder særegent navn på eller afbildning af anden mands faste ejendom,